

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15. grudnia 2017 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą we W. (dalej zwana również F. (...)) wystąpiła przeciwko (...) Bank (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dalej zwanej również Bank (...)) o zapłatę kwoty 450,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12. lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty odszkodowania z tytułu niewykonania zajęcia rachunku bankowego w sprawie egzekucyjnej. Strona powodowa podniosła, iż pozwany będąc zobowiązany do przekazania środków znajdujących się na rachunku dłużnika organowi egzekucyjnemu, nie wykonał tego obowiązku, zaś środki wpływające na rachunek dłużnika były zaliczane na spłatę kredytu odnawialnego udzielonego dłużnikowi przez pozwanego, czym pozwany naruszył wiążące go przepisy prawa, pozbawiając powoda możliwości uzyskania zaspokojenia wierzytelności wobec dłużnika (pozew, k. 2-4).

W dniu 28. grudnia 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 9127/17, k. 32). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 22. stycznia 2018 roku (k. 37).

W dniu 5. lutego 2018 r. pozwana (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała dochodzone roszczenie co do zasady oraz co do wysokości. Strona pozwana podniosła, iż niniejsze powództwo jest przedwczesne, z uwagi na brak wystąpienia szkody w majątku powoda. Wskazała, iż dopiero bezskuteczność egzekucji mogłaby skutkować uznaniem, że wierzyciel poniósł szkodę w swoim majątku identyfikowaną jako brak możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Dopóki natomiast trwa postępowanie egzekucyjne i istnieje potencjalna możliwość uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia, to twierdzenia o poniesieniu szkody są przedwczesne. Strona pozwana podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczenia oraz nie wykazania przez powoda sposobu wilczenia szkody. Pozwana podniosła także, że wpływy na rachunek bankowy dłużnika nie przekraczały kwoty wolnej od zajęć, a zatem pozwany nie był zobowiązany do przekazania środków organowi egzekucyjnemu, a co za tym idzie nie zaistniały przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Strona pozwana podniosła także, iż powód nie wykazał pozostałej przesłanki o odpowiedzialności deliktowej – związku przyczynowego pomiędzy działaniem (zaniechaniem) sprawczym a szkoda. Powód nie wykazał, że nie przekazanie środków doprowadziło do powstania szkody w jego majątku. Nadto pozwana wskazywała, że rachunek bankowy był prowadzony dla I. S. oraz osoby trzeciej co skutkowało tym, że organ egzekucyjny co do zasady posiadał uprawnienie do zajęcia rachunku bankowego wspólnego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego tylko przeciwko jednemu ze współposiadaczy, jednakże dokonując zajęcia ze wspólnego rachunku bankowego komornik zobligowany był do zwrócenia się do dłużnika oraz wierzyciela o przedstawienie umowy rachunku bankowego w celu sprawdzenia czy i w jakiej wysokości określa ona udziały współposiadaczy w wierzytelności dłużnika egzekwowanego, we wspólnym rachunku bankowym. Wobec powyższego strona pozwana uznała, iż nie doszło do indywidualizacji wierzytelności (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 39-57).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

(...) Spółka akcyjna z siedzibą we W. jest wierzycielem dłużnika I. S.. Wierzytelność została stwierdzona nakazem zapłaty wydanym w dniu 7. kwietnia 2009 roku przez Sąd Rejonowy w Oławie, w sprawie o sygn. akt VI Nc 837/09 (okoliczności bezsporne).

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. pod sygn. akt Km 924/10 (okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 3. sierpnia 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. zawiadomił Bank (...) o zajęciu wierzytelności I. S., wynikającej z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...), oraz wezwał Bank aby nie dokonywał wypłat z tego rachunku bez zgody komornika do wysokości zajętej kwoty i przekazywał ją bezzwłocznie Komornikowi albo zawiadomił go, w terminie siedmiu dni, o przeszkodzie w przekazaniu zajętej kwoty. W korespondencji kierowanej do Banku z dnia 14. sierpnia 2012 roku Komornik poinformował Bank, że kwoty wpływające na rachunek bankowy dłużnika z ZUS z tytułu emerytury I. S. oraz J. S. są zwolnione spod egzekucji (okoliczności bezsporne; zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego, k. 10, pismo z dnia 14. Sierpnia 2012 r., k. 36).

Rachunek bankowy dłużniczki I. S., prowadzony przez Bank (...) był rachunkiem typu (...) z dopuszczalnym saldem debetowym. Współposiadaczem tegoż rachunku był J. S. (okoliczności bezsporne).

W dniu 1. grudnia 2016 roku Bank (...) zawiadomił komornika sądowego, że do dnia sporządzenia niniejszego pisma dłużniczka nie wykorzystwała przysługującej jej kwoty wolnej od zajęcia, wobec czego na zajętych rachunku brak było wierzytelności na realizację zajęć. Bank (...) przesłał jednocześnie komornikowi wyciąg z rachunku objętego zajęciem komorniczym. We wcześniejszej korespondencji Bank informował Komornika o zbiegu egzekucji do rachunku bankowego dłużniczki ( pismo z 13. sierpnia 2012 roku, k. 90, pismo z dnia 11. czerwca 2013 roku, k. 91, pismo z dnia 2. marca 2015 roku, k. 92, pismo Banku z dnia 1. grudnia 2016 roku, k. 114, zestawienie operacji za okres od 2012-08-14 do 2013-01-20 , k. 115-116, zestawienie operacji za okres od 2013-01-22 do 2014-01-17, k. 117-120, zestawienie operacji za okres 2014-01-17 do 2015-01-19, k. 121- 124, zestawienie operacji za okres od 2015-01-19 do 2015-12-31, k. 125-128, zestawienie operacji za okres od 2012-08-13 do 2016-12-01, k. 129- 132- akta egzekucyjne Km 924/10).

W dniu 3. stycznia 2017 roku spółka (...) zwróciła się do Komornika Sądowego o wezwanie Banku (...) do prawidłowej realizacji zajęcia rachunku bankowego i natychmiastowej wpłaty na konto Komornika kwoty 1 568,49 zł (pismo wierzyciela z dnia 3. stycznia 2017 roku, k. 135- 135 v. akt postępowania egzekucyjnego KM 924/10).

Postanowieniem z dnia 17. stycznia 2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. wydał postanowienie o oddaleniu wniosku wierzyciela z dnia 3. stycznia 2017 roku w przedmiocie wezwania Banku (...) do prawidłowego realizowania zajęć na rachunku bankowym. W uzasadnieniu Komornik wskazał, iż działanie Banku było prawidłowe, gdyż świadczenie emerytalne dłużniczki nie podlegało egzekucji (postanowienie z 17. stycznia 2017 roku, k. 137 akt postępowania egzekucyjnego KM 924/10).

Dnia 9. marca 2017 roku Bank (...) poinformował Komornika, iż na dzień sporządzenia niniejszego pisma saldo początkowe rachunku oszczędnościowego dłużnika egzekwowanego wynosi – 5 988,96 zł. Bank przesłał jednocześnie historię ww. rachunku dłużnika za okres 19.03.2010 roku do 12 sierpnia 2012 roku (pismo z dnia 9 marca 2017 roku – k. 162 akt postępowania egzekucyjnego KM 924/10).

Pismem z dnia 21. czerwca 2017 roku F. (...) zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tychach o wezwanie Banku do prawidłowej realizacji zajęcia rachunku bankowego i natychmiastowej wpłaty na konto Komornika 13 218,76 zł (pismo z 21. czerwca 2017 roku, k. 194-195 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 924/10).

Dnia 13. Października 2017 roku Bank (...) poinformował Komornika, że na zajętych rachunku dłużnika egzekwowanego, brak jest wierzytelności podlegającej zajęciu egzekucyjnemu, gdyż na dzień sporządzenia pisma dłużnik wykazuje saldo początkowe ujemne (-5 983,01 zł). Bank wyjaśnił, że posiadacz rachunku był stroną umowy kredytowej, a zatem część wpłat dokonanych przez dłużnika na rachunek bankowy powodowała umorzenie wierzytelności Banku wynikających z kredytu, a nie zwiększało wierzytelności posiadacza rachunku, które podlegałyby zajęciu (pismo z dnia 13 października 2017 roku, k. 206 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 924/10).

W dniu 16 marca 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. zawiadomił Urząd Skarbowy w T. o zajęciu wierzytelności I. S., wynikającej ze zwrotu nadpłaty podatku dochodowego (zajęcie wierzytelności, k. 222 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 924/10).

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przestawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niniejszym pozwem powód dochodził zapłaty kwoty 450 zł tytułem odszkodowania za niewykonanie zajęcia rachunku bankowego w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt KM 924/10. Strona powodowa podniosła, iż pozwany nie zastosował się do zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego sporządzonego w oparciu o art. 889 k.p.c. Tym samym pozwany w sposób bezprawny i zawiniony uniemożliwił realizację podstawowego celu postępowania egzekucyjnego, a w efekcie doprowadził do powstania szkody w majątku powoda.

Powód swoje roszczenie wywodził zatem z przepisów ogólnych o odpowiedzialności deliktowej oraz przepisów o egzekucji z rachunku bankowego, wskazując że na pozwanym banku, wskutek zajęcia wierzytelności dłużnika powoda, spoczywały określone obowiązki, których ten nie dopełnił. Obowiązki te określone zostały w art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c., który stanowi iż, w celu dokonania egzekucji z wierzytelności z rachunku bankowego komornik ogólnej właściwości dłużnika przesyła do banku, w którym dłużnik posiada rachunek, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności pieniężnej dłużnika pochodzącej z rachunku bankowego do wysokości należności będącej przedmiotem egzekucji wraz z kosztami egzekucyjnymi i wzywa bank, aby nie dokonywał wypłat z rachunku bez zgody komornika do wysokości zajętej wierzytelności albo zawiadomił komornika w terminie siedmiu dni o przeszkodzie do przekazania zajętej kwoty; zawiadomienie jest skuteczne także w przypadku niewskazania rachunku bankowego. Zgodnie natomiast z art. 892 § 1 k.p.c., bank, który naruszył przepisy dotyczące obowiązków banku w zakresie egzekucji z rachunków bankowych, w tym rachunków bankowych obejmujących wkłady oszczędnościowe, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Odpowiedzialność cywilna banku oparta jest na przepisach o czynach niedozwolonych (art. 415 i n. k.c.) (por. M. Manowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 506-1217, wyd. III, WK 2015). W powództwie wytoczonym przeciwko bankowi powód powinien wykazać rodzaj uchybienia banku, istnienie i wysokość szkody oraz związek przyczynowy między szkodą a uchybieniem (por. J. Gołaczyński (red.), Wybrane zagadnienia egzekucji sądowej, Oficyna 2008).

Odpowiedzialność odszkodowawcza banku, o której stanowi przytoczony przepis art. 892 § 1 k.p.c., podlega zatem ogólnym regułom odpowiedzialności deliktowej osób prawnych, w ramach których, zgodnie z art. 416 k.p.c., osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Określona w treści art. 416 k.c. zasada, że odpowiedzialność osoby prawnej związana jest z winą organu oznacza konieczność ustalenia bezprawnego i zawinionego charakteru zachowania piastuna organu. Dla dokonania tych ustaleń zastosowanie znajdują zaś reguły, określone dla odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. Na gruncie przepisu art. 415 k.c. pojęcie „czyn niedozwolony” obejmuje wszelkie czyny zasługujące na społecznie ujemną ocenę, jeżeli tylko wywołały one szkodę. Bezprawność zachowania w rozumieniu tego przepisu polega zaś na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno

z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, czy wreszcie zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1986 r. IV CR 279/86). Choć prawo cywilne nie definiuje pojęcia winy, to korzystając w tym zakresie z dorobku prawa karnego, przyjmuje się, że pojęcie to zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania się z obowiązującymi normami postępowania, a więc szeroko rozumianą bezprawność. Element subiektywny dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swojego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać podmiotowi prawa tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia obu tych elementów - tzw. zarzucalność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2003 r. IV CK 32/02).

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt posiadania u pozwanego rachunku bankowego przez dłużnika oraz posiadania przez powoda wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Strona pozwana nie kwestionowała także okoliczności nie przekazania środków na rachunek bankowy Komornika Sądowego. Strona pozwana podniosła natomiast zarzut przedwczesności powództwa oraz brak zaistnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z uregulowaniem powyższym odpowiednio skorelowany jest art. 232 k.p.c., zgodnie, z którymi to na stronach spoczywa obowiązek przedstawiania dowodów, co do okoliczności sprawy oraz to, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie, to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanego.

W ocenie Sądu powód nie sprostował powyższemu obowiązkowi. Strona powodowa nie wykazała bowiem przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej. W szczególności nie został udowodniony fakt powstania szkody z art. 892 § 1 k.p.c.

Podkreślenia bowiem wymaga, iż bank wyrządza szkodę egzekwującemu wierzycielowi, jeśli wbrew zakazowi wynikającemu z zajęcia rachunku bankowego dokonał wypłat, przez co uniemożliwił całkowicie lub częściowo zaspokojenie się wierzyciela (por. T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V, WK 2016). Szkada, o której mowa w art. 892 § 1 k.p.c., identyfikowana być musi zatem z taką sytuacją, w której z powodu naruszenia przez bank obowiązków w zakresie egzekucji z rachunków bankowych wierzyciel egzekwujący traci definitywnie możliwość zaspokojenia swojej wierzytelności, z uwagi na brak majątku dłużnika, do którego mogłaby zostać skierowana egzekucja. Innymi słowy, dopiero bezskuteczność egzekucji mogłaby skutkować uznaniem, że wierzyciel poniósł szkodę w swoim majątku identyfikowaną jako brak możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Dopóki trwa postępowanie egzekucyjne (singularne lub generalne) i istnieje potencjalna możliwość uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia (w całości lub przynajmniej w części) z majątku dłużnika, to twierdzenie wierzyciela o poniesieniu szkody jest przedwczesne. Tym samym za przedwczesne uznać też należy powództwo o odszkodowanie wniesione przeciwko bankowi, który naruszył przepisy o egzekucji z rachunków bankowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30. stycznia 2013 r., I ACA 809/12).

Ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że dłużnik nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela. W szczególności takim dowodem mogłoby być postanowienie wydane w sprawie o sygn. akt KM 924/10 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego ze względu na bezskuteczność egzekucji. Nie można natomiast akceptować sytuacji, gdy wierzyciel mając do dyspozycji różne środki egzekucyjne ogranicza się tylko do zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego i nie jest zobowiązany wykazać, iż egzekucja z innych składników majątkowych zobowiązanego nie była możliwa. Strona powodowa nie wykazała jednakże żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii. Nie wykazała ona żadnym środkiem dowodowym, iż dłużnik nie posiada już żadnych składników majątkowych, do których mogłaby zostać skierowana egzekucja. Z akt komorniczych o sygn. akt KM 924/10 wynika natomiast, iż postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnicze I. S. jest nadal w toku. W dniu 16. marca 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. zawiadomił Urząd Skarbowy w T. o zajęciu wierzytelności I. S., wynikającej ze zwrotu nadpłaty podatku dochodowego. Dopóki zatem

trwa postępowanie egzekucyjne i istnieje potencjalna możliwość zaspokojenia wierzyciela przynajmniej w części, twierdzenia wierzyciela o poniesieniu szkody są przedwczesne.

Okoliczność niewykazania przez powoda wystąpienia szkody z art. 892 k.p.c. stanowi samodzielną przesłankę do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie. Ubocznie wskazać jednakże należy, iż strona powodowa nie wykazała także pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanej. W szczególności nie wykazała, iż zachowanie pozwanego, polegające na nie przekazaniu środków organowi egzekucyjnemu, można traktować jako czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. W tym zakresie konieczne było ustalenie, czy zachowywanie kwot wpłaconych przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego było dopuszczalne, wobec dokonania zajęcia przez komornika sądowego, w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego, wierzytelności przysługującej powodowi z rachunku bankowego, czy też zachowanie banku było bezprawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwaną łączyła z dłużnikiem powoda umowa z rachunku bankowego, na którym został ustanowiony limit debetowy. Umowa rachunku bankowego została uregulowana m.in. w art. 725 k.c., zgodnie z którym przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Z kolei umowa o kredyt odnawialny stanowi umowę kredytu zdefiniowaną w art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Kredytem w rozumieniu ustawy będzie także saldo debetowe w rachunku bankowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25. listopada 2011 r., II CSK 115/11).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach A. K. dokonał w toku postępowania egzekucyjnego zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi z rachunku bankowego. Uprawnienie do zajęcia tej wierzytelności wynika z art. 889 k.p.c. Przyjmuje się przy tym, że egzekucja z rachunku bankowego to egzekucja z wierzytelności, którą dłużnik jako posiadacz rachunku bankowego ma wobec banku, a której przedmiotem jest wypłata środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. Pojęcie „rachunek bankowy” jest wieloznaczne. W powiązaniu z pojęciem „umowa” oznacza ono stosunek cywilnoprawny, którego treść jest objęta zakresem definicji ustawowej zawartej w art. 725 k.c., albo czynność cywilnoprawną o charakterze dwustronnym (umowę) rozumianą jako źródło powstania i ukształtowania treści stosunku rachunku bankowego (por. Ereciński Tadeusz i Pietrkowski Henryk. Art. 889. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016). Jeżeli zatem przedmiotem zajęcia będzie wierzytelność z rachunku bankowego, na którym został ustanowiony limit debetowy, to zajęcie rachunku bankowego nie może obejmować wierzytelności z tytułu kredytu udzielonego posiadaczowi rachunku przez bank (w ramach dopuszczalnego debetu). Jeżeli bowiem umowa rachunku bankowego dopuszcza debet, to taką sytuację należy zakwalifikować jak udzielenie kredytu z możliwością jego wykorzystania w określonej wysokości w określonym czasie. Wierzyciel mógłby ewentualnie dokonać zajęcia także i tej wierzytelności, gdyby wniosek taki złożył, a komornik zajmując wierzytelność z rachunku bankowego, dokonałby także zajęcia wierzytelności z tytułu kredytu. W takiej sytuacji do zajęcia wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu miałyby zastosowanie art. 895 i n. (por. Ereciński Tadeusz (red.) i Pietrkowski Henryk. Art. 889. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne. Tom 4. wyd. 2. LexisNexis 2007).

Wobec powyższego przyjąć należało, że skierowane w toku postępowania egzekucyjnego zajęcie dotyczyło wyłącznie wierzytelności z rachunku bankowego, nie obejmowało zaś roszczeń przysługujących dłużnikowi z umowy kredytu odnawialnego. Wynika to zarówno z treści przepisów regulujących ten rodzaj egzekucji, jak i z samego zawiadomienia o zajęciu skierowanego do (...), które odnosi się wprost do umowy rachunku. Wbrew twierdzeniom powoda, wszelkie wpłaty i wypłaty dokonywane przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego, nie były objęte zajęciem i nie dotyczyły ich przepisy regulujące obowiązki banku, wynikające z zajęcia wierzytelności w toku egzekucji. Należy zaznaczyć, że jakkolwiek operacje i czynności wynikające z łączących dłużnika z pozwaną umów, były dokonywane w ramach jednego numeru rachunku bankowego, to w dalszym ciągu podmioty te łączyły dwa, odrębne stosunki prawne,

zaś zajęcie dotyczyło wyłącznie wierzytelności z jednego z nich – z umowy rachunku bankowego i nie mogło wpłynąć na drugi z tych stosunków – umowę kredytu odnawialnego. Swoistą granicę między tymi stosunkami prawnymi stanowiło przejście między dodatnim, a ujemnym saldem konta. Wierzytelność z rachunku bankowego obejmowała bowiem wyłącznie środki zgromadzone na rachunku, w czasie gdy saldo było dodatnie, bowiem własność tych środków przysługiwała dłużnikowi i były one przez bank jedynie przechowywane, zgodnie z umową rachunku bankowego. Z kolei operacje dokonywane w ramach salda ujemnego dotyczyły środków pieniężnych stanowiących własność banku, który jedynie udostępniał je do korzystania dłużnikowi, na podstawie umowy kredytu. W pełni uzasadnione było zatem dokonywanie przez bank zarachowań wpłat dokonanych przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego, w czasie gdy saldo na prowadzonym rachunku było ujemne. W całym spornym okresie dłużnikowi powoda nie przysługiwała bowiem wierzytelność z umowy rachunku bankowego, gdyż wpłacane przez niego kwoty były własnością banku. Nigdy też środki wpłacane przez dłużnika nie doprowadziły do powstania dodatniego salda na tym rachunku. Dopiero osiągnięcie salda dodatniego obligowało bank do wykonywania obowiązków wynikających z zajęcia wierzytelności z umowy rachunku bankowego. Jednocześnie bank nie jest w takim stanie faktycznym uprzywilejowany w stosunku do innych wierzycieli, gdyż jego rozliczenia z dłużnikiem odbywają się w ramach odrębnego stosunku prawnego, którego zajęcie rachunku bankowego nie dotyczy.

Z uwagi na powyższe, za niezasadne należało uznać twierdzenia powoda, jakoby pozwany był zobowiązany do przekazywania komornikowi sądowemu wszelkich wpłat dokonanych przez dłużnika, niezależnie od salda na koncie. Rację w tym zakresie należy przyznać pozwanemu, który wskazał, że takie ukształtowanie obowiązków banku prowadziłoby w istocie do pokrzywdzenia banku, który będąc zobowiązanym do przekazania komornikowi wpłat dłużnika, byłby jednocześnie w dalszym ciągu zobowiązany do wypełnienia obowiązków wynikających z umowy kredytowej, a zatem do udostępnienia dłużnikowi kwoty kredytu, którego limit został powiększony o dokonane wpłaty.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie pozwanego nie nosiło cech bezprawności, a co za tym idzie, nie ponosi on odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków z art. 892 § 1 k.p.c. w zw. z art. 416 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód nie tylko nie wykazał nieprawidłowości w działaniach banku, ani nie wykazał szkody, która zostałaby mu wyrządzona, ale i nie wykazał istnienia związku przyczynowego między zarzucanym działaniem pozwanego a szkodą (którą miałby ponieść, a której jak wskazano wyżej, nie wykazał).

Zarzutem pozwanego, który nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na przedwczesność powództwa był zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Wobec niewykazania przez powoda przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 90,00 zł (§ 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz kwota 34,00 zł, uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Oško

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.